

Bana Dokunma

– redfer · 25 Mayıs 2026

Bana dokunma.
Dokunsan bile parmakların buz gibi,
bir yabancı gibi geçip gidecek tenimden soğukluğun.
Hem de en yanlış zamanda,
en yaralı halimle,
en çok kendimden nefret ettiğim anda
seveceğim seni.

Bu şehir bana zindan gelecek,
bomboş olacak sokaklar.
Her yer sensizlikle dolacak,
her nefeste bir eksiklik,
Her nazarda koca bir yokluk,
her sabah aynı boşluğu yutmak zorunda kalacağım.
O soğuk gülüşünden,
gözlerini benden kaçırdığından,
“kal” dediğimde sessizliğimle
“git” demenden.

Ve anladım

içimdeki seni kaybettiğimi.
Seni yavaş yavaş,
hiç arkama dönüp bakmadan terk ettim
Bu sabah.
Büyüme buymuş meğer.
Meğer sevmek buymuş.
Sen gitmeyi seçtin
Hep kolay olanı seçtin
Güvenli limanları,
sıcak odaları
acı vermeyen, soru sormayan,
kalbe inmeyen duyguları seçtin .
Sevdiğim için değil,
yanlış kişiyi sevmekte bu kadar ısrarcı olduğum için.
Kendimi affedemiyorum.

Artık umut bile yokken,
artık hiçbir şey mümkün değilken,
hâlâ, sessizce,
biraz da kendi kendime kızarak
seni seviyorum ...

Bazen öfke doluyor içime.
Nasıl bu kadar kolay vazgeçtin,
nasıl bu kadar zalimce çekip gittin?
Sonra öfke geçiyor,
yerine korkunç bir yokluk kalıyor.
Ellerim titriyor, sigarayı yakamıyorum işte.
Seni aramak istiyorum,
aramamak için kendimi zorluyorum.
Telefonlara çıkmıyorsun.
Belki de silmişindir rehberinden.

Bazen seni affediyorum.
Evet ...benim gibi zor birini sevmek hiçte kolay değil."
Affediyorum ama ,bu affediş de acı veriyor,
çünkü affetmek zorunda kalmak,
yenilgiyi kabul etmek demek.
Ve en zoru...

Bazen gururum ağır basıyor.
"Ben onsuz da yaşarım" diyorum.
Aynaya bakıyorum,
Gözlerimin içine baka baka yalan söylüyorum.
Birkaç saatliğine inanıyorum bile.

Sonra bir şarkı,
bir sokak,
bir hasret...
Ardı sıra gözyaşları...
Her şey yeniden başlıyor.
Artık bende öğreniyorum sevmeyi yavaş yavaş.
Sevmek her zaman mutluluk getirmiyormuş.
Bazen en büyük tuzakmış.
İnsan kendi yaralarını iyileştirecek olanı sevmeliymiş.
Ama ben hep tam tersini yaptım.
Yine de...
Seni seviyorum.

Göğsümün üstünde garip bir şey var.
Müzmin bir sancı.
Bana kendimi gösteriyor.
Ne kadar derin yaralarım olduğunu,
ne kadar çok sevmeden muzdarip olduğumu,
ve ne kadar yanlış yaptığımı...
Belki bir gün bu yorgunluk diner.
Belki bir gün senin adın geçtiğinde,
içimde sadece hafif bir sızı kalır.
Ne özlem, ne öfke, ne pişmanlık.
Sadece "Bir zamanlar sevmiştim" diyen
sessiz bir kabullenme hali işte...

Hâlâ buradayım.
Kırık, yaralı, öfkeli, umutsuz ...
Ama mutlu...
hepsi aynı.
Ve hâlâ,
sessizce,
Seni seviyorum.